

ANIMADVERSIONES
DE
USU MYTHOLOGICÆ
HODIERNO;

QUARUM
PARTEM POSTERIOREM,
CONS. AMPLISS. FACULT. PHILOS.
IN REG. ACAD. ABOËNSI,

PRÆSIDE
*M. HENRICO GABRIELE
PORTHAN,*

ELOQUENT. PROF. REG. ET ORD. R. ACAD. LITT. HUM.
HIST. ET ANTIQVITT. MEMBRO,

PRO GRADU
Publice Examinandam Siftit
JACOBUS LINDEBÄCK,

OSTROBOTNIENSIS,
IN AUDITORIO MAJORI die X JULII
AN. MDCCLXXXIX.

H. A. M. C.

ABOÆ Typis FRENCKELLIANIS,

§. IV.

Usum vero Mythologiæ sanum, commodum sobriumque demonstrare aptius vix queas, quam si abusum ejusdem vulgarem prius consideraveris; cujus incommoda, ad verum ostendendum commendandumque usum, non parum profunt, exemplis melius etiam quam regulis & legibus veram rei rationem docentibus atque confirmantibus. Antequam itaque ulterius progredimur, utile fuerit quædam Mythologiæ, minus sapienter adhibitæ, iisque quæ proxime superiore dedimus §. præceptis contraria, e nostratibus inprimis desumpta Poëtis, addere exempla.

Poëticæ elegantiae qui exquisitiori asseverunt gustui, naevos haud dubie plurimos in carminibus hominum, qui Suecica olim cecinerunt lingua, plerisque offendent. Præter eos, qui ad nostrum nunc non pertinent institutum, quosque vitia haud pauca, nondum satis polito patriæ sermone, cavere ægre potuisse, meminisse nosmet oportet; damnanda est Deorum Dearumque gentilium, non modo injecta frequentior quam res vel poscat vel permittat mentio, sed

C

&

& veterum rationi exemplisque repugnantes plane eorum vel habitus vel mores (a); qua in re, quomodo nostri peccaverint, ex paucis speciminis loco adducendis, luculenter patebit speciminibus.

Stjernhielmium (nostræ gloriam primam lyræ), in cuius quidem carminibus non temere probanda omnia, sed cuius tamen conatus haud sunt contemnendi, in ejusmodi incidisse inconsiderantiam mireris. Sic inducit ille alicubi Martem ita loquentem:

*Swad är emot min magt hin andres fattige Gudsars,
Magre bestånd? (b).*

Non decet autem Deos egenos miserosve concipere!

Præter quædam Reginæ Christianæ a Poëta nostro dicata carmina, quæ hilare & jocosum auctoris lo-

(a) Veteres Græci Romanique hac de re maxime confundendi & sequendi:

Entre ces deux excès la route est difficile,
Suivez, pour la trouver, & Homere & Virgile;
Que leurs doctes écrits, par les Graces dictés
Ne quittent point vos mains, jour & nuit feuilletés.

BOILEAU *Art. Poët. Ch. II. v. 25. seq.*

Cfr. BOUHOURS *Maniere de bien penser dans les ouvrages d'esprit*, 2 & 3 *Dial.* SAHLSTEDT *Om tankar i Wits och betes Arbeten* p. 25 seq.

(b) *Freds Afst.* Ballet, I *Intr. v. 5. följ.* Vide Ejusdem *Muse Svetizantes.*

loquuntur ingenium, in cæteris (Herculem si excipias) sæpe minus concinne fabulis Mythicis ludit. Exempli loco sufficiat nominasse Poëma heroicum quod inscribitur: *Heroisk fâgnesâng ôfwer Drottning Christinæ födelse dag* (c); ubi in carmine brevi, Auroram, Phosphorum, Phœbum, Horas (quas supra solens tjenste-Møder vocat) Junonem, Minervam, Svadam, Charites, Venerem, Dianam, Æolum, Zephyrum, Nymphas, inducit (d).

Nullus autem Poëtarum nostrorum superiori qui claruerunt seculo, adeo temere in Mythicam peccat veritatem & rationem ac *Lucidor* (*Lasfe Johanson*), qui in epithalamiis & epicediis suis ubique ea procaciter abutitur. Quis v. c. tulerit in Deorum quod finxit convivio, Saturnum dormientem pedesque jactantem, Venerem fatuæ in modum sese gerentem, Martem (agrestis instar militis gregarii) sibilantem,

C 2

Vul-

(c) A. 1643 l. c.

(d) Puerilius adhuc celebratus nostris quondam *ELDH*, in *Epith. in nupt. Joh. Noriin & Ebbæ Skunk* (*Myrten & Cypresser Holmiæ 1725*, p. 1, 2.), *Famam*, *Jovem*, *Clotho*, *Hymenem*, *Junonem*, *Thor*, *Æolum*, *Æsculapium*, *Apollinem*, *Auroram*, *Bacchum*, *Cererem*, *Comum*, *Cupidinem*, *Dianam*, *Erin*, *Floram*, *Ganymedem*, *Herculem*, *Leucotboën*, *Mercurium*, *Neptunum*, *Oceanum*, *Palladem*, *Rheam*, *Saturnum*, *Themidem*, *Venerem*, in unum breve carmen infercit, & in ridiculis versatur aucupis, quibus præclari etjam sensus franguntur & enervantur.

)

20

(

Vulcanum denique Tabaci fumum haurientem (e)?
Sed ipsum audiamus:

Jupiter satt på en stool,
Handen stödd, han på et bool,
Och satt rätt i djupa tankar,
Hvar han skulle kasta ankar;
Swaan, hamn, gul-regn of bli. foo
Then vill han ej mera tro.
Juno satt liksom på watt,
Gaf med swartsjuft öga aft.
Men Saturn han sof och snarka
Så at alt i salen knarka.
Venus fålas lit et tok.

- - - Mars had nästan ingen syfta
Utan geck för sej och mysla,
Men Vulcanus söp Tobak &c.

Neque alias rationem habuit decori, v. c. in his:

- - Thet stora koppar bärge, I wet thet är i Swerge,
Dit fick lill Astrild lust at dra och wille si
Om han ej tjente wäl en grufweddräng at bli.
Han hade hört at ther then Swenska Venus födes (*)
Hwar timma dag och stund, och modren aldrig ödes.
- - then

(e) *Helicon* Blomster Stockh. 1628. *Astrilds Skallgång*
epithal. in nupt. *Joh. Utterklow & Ingridis Roij, a Silvano*,
Holmiæ 1672 celebr.

(*) *Lusus puerilis*, e communi signo planetæ Veneris
& Cupri, ductus!

- - Then stackars Astrild föll framstupa helt dit in,
 Att brädden skrapat af hans näsa hud och skin ..

Incidit sc. Cupido in antliam suctoriam!

Då kosta det först på, han pumpad, innan tortt
 (Så talt han för sig sjelf) lär thet här blifwa tortt (f).

De Baccho autem canit:

Han stakar mycket swårt, i thet som han framtryper
 Ur Källarchalsen; sin hur han af swetten dryper (g).

Neque licebit Poëtæ Christiano, Numina genti-
 lia veri absurde admiscere Dei consiliis atque factis,
 quod tamen factum a Poëta nostro invenimus; v. g.
 in epith. in nupt. E. *Tehedt A. & Hane*, ubi Cupidinem
 (Astrild), Friggam, Cererem, hymnos in veri Numinis
 laudem inducit canentes, atque omnigenam matri-
 monium ineuntibus adprecari ab illo felicitatem (h).
 Hæc & plura quæ afferri non merentur, minime il-

C 3

la

(f) *Astrilds Grufwegång*, Epith. in nupt. *Job. Trotfig*
 & *Margar. Funck*. l. c.

(g) *Gästbuds lust*, epith. in nupt. *J. Giliusson* &
Marg. Svaab l. c. Deinde in epith. *Strikii* & *Ribbing* (quod
 inscrib. *Apollo's Dom mellan Themis och Frigga*, cum om-
 nibus fere Diis & Deabus ridicule ludit. (uid de tali consi-
 lio censendum, vid. BOUHOURS l. c. dial. 3. p. 272.

(h) l. c. ita *Astrild*: O milde Himmel hör vår bön &c.
Frigga: Bålsigna thetas hus - Gud lär tit nådes ljus &c.
Ceres: Gif til bägge thetas fromma, &c.

Chorus: : : O Högste Gud bönhöre &c. Cfr. BOUHOURS l. c. I.
 Dial. p. 60. BOILEAU l. c. ch. III. v. 235, 236.

la probanda, excusari aliter non possunt, quam si non tantum incultam ejus ævo patriam jacuisse poësin, sed Poëtam etjam, fere omnia sua ex tempore, sæpeque inter pocula scripsisse carmina, meminerimus (i).

Videntur præterea nostri in talibus fabulis adhibendis laudabile putasse, non simpliciter sensa animi exprimere, sed obscuritatem interdum quandam, velut haud leve eruditionis documentum simul inferre. Ita ipse STIERNHIELM:

Phœbus har sin wagn med de gullglänrande pigor
Wändt sin tugel i krost från Barden och torkade
blåmån (k).

Ac EURELIUS (DAHLSTIERNA) qui in hoc genere eminet, neminem egregios posse pangere versus dicit nisi fuerit

En fullkommen Pindus-svan
Som länge varit nård af Phœbi sockerknippe (l).
Qua-

(i) Cfr. LIDÉN *Historiola Poëtar. Svec.* P. II, p. 35 sq.

(k) Bröllops beswärs ihogkommelse, *Act. Litt. Svec.* 1721. p. 191.

(l) *Kunga Skald* (*Epiced. Reg. Carol. XI.* 1697), CARLESONS *Skaldesflokar*, 1. *Skaldesl.* 2. 2^{af}. Vid. it. GEISLER: *Öfwer Högsf. K. Carl. XII födelse dag*, l. c. 2. *Skaldesl.* 1. 2^{af}.

Qualia *Lucidor* multa exhibet (*m*) æque ac *Ru-*
NIUS (*n*).

Sed diutius his immorari vetat ratio propositi.
Plus satis forsan jam adduximus; ac sufficient hęc ad
tirones commonendos, ut ab ejusmodi fuco, ubi *My-*
thicas adhibere voluerint fictiones, abstineant, ne nau-
seam & risum prudentioribus moveant (*o*).

S. V.

Visum autem fuit nonnullis, puritati linguę &
elegantię repugnare, nomina *Mythologica* vernacu-
lis

(*m*) l. c. Vide *Målare Nymphers chor*, *Anhang til He-*
licons blomster; *Astrilds besællningsbref*, *Ejusdem Lejonsån-*
ge, *Fru Frøjas jagt* &c.

(*n*) *Dudaim* II D. p. 64.

Fast Mars och Mors i Norden rasar,
Dock Astrild ej för Neptun fasar,
Men slätar hey en silfverkrans,
Då Venus stelf går med i dans.
- - No both nu Astrild kom til lands
At släta Ankas i en Krans &c.

Cfr. *BOUHOURS* l. c. 4 dial. p. 367, 385 seq.

(*o*) Verus in his, ut aliis, pulcri sensus, præclaris le-
gendis poëtis optime paritur; regulas non opus est multas
accumulare: "Les regles ne sont que quelques observations
aisées, que le bon sens a faites sur ce qui peut oter le plai-
sir, que l'on prend à ces sortes de Poëmes. Je voudrois
sçavoir, si la grande regle de toutes les regles n' est pas
de plaire --" *MOLIERE*.

lis admiscere carminibus e Grecis ac Latinis mutata; qui eam ob rem repudianda hæc esse, atque potius Septentrionalium veterum adoptandam frequentandamque esse Mythologiam, utpote gentis etiam conditioni moribusque convenientiorem, judicant (p). Ac fateri oportet, peregrinitatem quandam utique ex fabulosis adhibitis Græcorum Deorum nominibus in nostro nasci fermone, qua linguæ hodiernæ illæ quæ matrem agnoscunt Latinam, minus offenduntur; quin istam rationem aliquando sententiarum & figurarum contexendarum non levem parere difficultatem. Sed eo tamen usque urgenda hæc incommoda non putamus, ut nostris elegantiores multo concinnioresque Græcæ & Romanæ Mythologiæ fabulas, e poësi nostra omnino relegandas esse existimemus. Minime quidem eorum improbamus consilium, qui ex Mythologia potius vetere Scandinavica & Islandica mutuati sunt

(p) Agit illam causam inprimis ingeniose atque præclare, (an serio?) laudatissimus Poëta, qui inter alia, canit:

Hvad swaghet förde dig, du yngre Skalders tropp!

Då du dit offers eld för Fatiens gudar tände?

Hvad? Odens åttlingar ej blygts at resa opp,

De glömda altaren som dödas fäder brände!

Nej hören Asars guda ått

I digterna Er röst begära;

Sen sanning njutit all sin rätt

Ne höja Eder sång til Basa stammens ära.

Ode til Swenska Folket p. 15.

sunt nomina Græcorum illis Romanorumque manifeste respondentia, ut sunt *Æge* pro *Neptuno*, *Frøja* pro *Venere*, *Astrild* pro *Cupidine*, *Brage* pro *Apolline*, *Nornorna* pro *Parcis*, *Thor* pro *Jove* &c. (q). Simili consilio Romani olim recte sua nomina Græcis substituerunt. Sic *Venus* non Αφροδιτη, *Mars* non Αρης, *Vulcanus* non Ἡφαισος, *Neptunus* non Ποσειδων, *Juno* non Ἥρα &c. in illorum scriptis celebrantur. Ac observarunt viri eruditi, ex Hetrusca Mythologia multas fabulas Romanos adscivisse, atque cum Græcorum illis conjunxisse (r). Quos imitari nostris eo est facilius, quo certius est, ut Etrusca olim sive vetus illa Romana ortum e Græcia (per Pelasgos in Italiam transeuntes) habuit, ita Mythologiam veterem Islandicam Latinorum Græcorumque etiam debere imitationi, quam in multis manifeste prodit, quicquid dicant patridomaniae nimis indulgentes alii, qui vel antiquissimam totamque domesticam esse nostram, vel

D præ-

(q) Summi hoc fecerunt Vates VON DALIN, NORDEN-FLYCHT, GYLLENBORG (*Edget öfver Bält*).

(r) Non negamus tamen, Romanorum Mythologiam nominaque Deorum Latina, etiam illa olim ex Græcia antiquitus fuisse adducta, adeoque non ægre cum recentioribus Græciæ fabulis coaluisse. Recte Cel. HEYNE: "*Omnino Romanorum religiones antiquæ & patriæ dictæ fere nullæ aliæ sunt, quom quas a Pelasgis acceptas vetus Italia retinuit*". *De fab. Relig. Græc. ab Etrusca arte frequentat.* (Vid. *Nov. Comment. Reg. Scient. Societ. Gotting. T. III. p. 50 seq.*)

præstantia Græcam Romanamque superare; autumant (s). Multi qui hanc illustrare instituerunt rem; aut præjudiciis obrepti verum videre noluerunt; aut ab Historiæ antiquæ interiori cognitione non satis parati; iisque opibus minus instructi fuerunt, quas diligens lectio; criticaque priscarum Mythologiarum collatio comparare iis debuit; hinc sententias in quas inciderunt, eo detorquere studuerunt maxime, quo jam ante opinio animi concepta ejusque tuendæ & propugnandæ consilium impelleret. Quamquam autem non diffitemur, Scandinavios, jam ante tempora quibus ab aliis litteras artesque varias adsciverunt gentibus, suam qualemcunque domesticam & originariam habuisse Mythologiam; attamen totam illam quantam, nullis e rivulis Græcorum vel Romanorum dirivatam, a Scandico tantum fonte totam manasse, neque per se probabile videtur, neque si historiam consulimus, magnam habere speciem veritatis existimamus.

§. VI.

Minime negamus, quod & ad ipsam rerum rationem & aliorum barbarorum morem comparatum est

(s) Antiquitatem & gentis nostræ & Mythologiæ, omni qua potuit vi ingenii, demonstrare studuit RUPBECKIUS *Atlant. T. I. c. 18, 20, 23 &c.*; cui in multis concinit Generos. von DALIN *Svea Rikes Hist. T. I. Cap. 2. p. 23. sq.* Cfr. *l. c. Cap. 8. p. 230.* Parum autem iudicibus a partium studio alienis esse satisfactum, merito credimus.

est (t), atque a viris Generos. DALINO (u) & imprimis SUHMIO (v) diligenter expositum, veteres Scandiæ incolas, prisco jam tempore, Numina sua habuisse; illorum autem quædam officia atque nomina, non nisi serius, nec una de causa adjecta fuisse, verisimile videtur. Quin illatas postea peregrinarum religionum (imprimis Græcæ & Romanæ) ideas non paucas, & cum patriis compositas commixtasque fuisse superstitionibus, quæ hinc mutationem, ad illarum modum conformatam expertæ sunt, ex utriusque generis comparatione patelbere putamus.

Haud quidem negamus, quosdam hanc similitudinem superstitionum Græcarum Romanarumque cum Septentrionalibus, nimis præcipitanter, interdum ultra justos limites extendisse; inde vero non sequitur, totam esse ut temere confictam rejiciendam. Quamvis enim minime contendamus, nostros immediate a Græcis vel Romanis suas hausisse fabulas; si tamen fontes Mythologiæ Scandinaviæ, quo habitu ad nos

D 2

pro-

(t) Vid *L'homme pensant*, par LEVESQUE, Part. I. Ch. VIII, IX. & X; BANIER 1. c. T. I. 2 Buch. p. 145 seq. & KRAFT 1. c. 3 Absch. §. §. 1 — 10.

(u) 1. c. T. I. C. 3. p. 60; ibid. C. 5. p. 119. LAGERBERG *Svea- Rikes Hist.* I. D. C. 14, §. 15, 16; C. 15, §. 1. — 2.

(v) Om Odin og den hedniste Gudelære og Gude-tjeneste udi Norden I, II, III Bog.

propagata est, atque fontes unde ejus cognitionem jam habemus, curatius velimus considerare, facile videbimus, quam multis ex Græca Romanaque adscitis sive aucta sive mutata sit ideis atque fictionibus. Qui vel *Eddas* vel *Historias* (aut *Fabulas*) Islandorum condiderunt auctores; cognitione Mythologiæ Romanæ haud erant plane destituti ex qua itaque, ut & Religionis Christianæ scitis, varie deformatis mythicoque habitu indutis, multa, vel studio vel opinionis errore seducti, obscuris illis confusisque veterum traditionibus atque commentis immiscuerunt (x). Quumque Angli & Hiberni, (e quorum fontibus, utpote Magistrorum suorum, primis Christianismi in Septentrionem introducti temporibus, præcipuorum, nostros multa in suos hortulos derivasse, negare nequit (y)), e commercio Romanorum per tot secula Britannis dominantium non potuerint non familiaritatem hinc quandam cum illorum & litteris & Mythologia sibi acquirere; facile

(x) Expendantur quæ habet *Edda*, Cap. 3 de Creatione, *Myth.* 2 & 3 de *Othino* (Cfr. DALIN l. c. p. 121 — 128); *Myth.* 6 de Diluvio; *Myth.* 7 de Asgardo & Troja.

(y) Nostros itinera fecisse litteraria in Hiberniam, Angliam, Coloniam, &c. notum est. Inter alios, etiam *Sæmundum Sigfussøn*, auctorem veteris *Eddæ*, (A:o 1114, ut traditur, collectæ) Academiis frequentasse Germanicas, Italicas &c. atque per tres fere annos litteris Coloniae ad Mœnum operam navasse, colligere licet e Nob. DALIN l. c. p. 118, 119: cui etiam assentit J. P. RESENIUS in præfat. ad *Eddam*.

le patet, quam largam hæc res nostris pareret occasionem, easdem cognoscendi (z). Quarum itaque cognitarum vestigia, lectorem monumentorum Septentrionalis Mythicorum acutum atque studio partium non occæcatum, fugere ægre queunt (a). Ac difficile nobis jam est ubique statuere, quænam partes mythologiæ, quam nobis Islandi exhibent, genuinis veterum Scandinavorum traditionibus, quænam recentioribus earum quasi interpolationibus, adscribi debeant? Mihi quidem, cui singulis diligentius inhærere jam non conceditur, e numerosa cohorte, quædam

D 3

tan-

(z) -- "Ex terris septentrionalibus cum jam diutius Angliæ provinciæ peterentur, plurimi etjam ex istis oriundi in illis sedes collocassent: fieri non potuit, quin, ex moribus consuetudinibusque gentis, varia iisdem inhærent --" MURRAY (Nov. Comment. S. R. S. Gott. T. IV.) *Antiquitt. Sept. & Britt. inter se comparatæ, Comm. I. §. XI. p. 116.* Britannos autem ex quo sub Romanis esse cœperunt tempore, veterem sensim barbariem exuisse, & ad gentis victricis se composuisse mores, fuse docet MURRAY *de Britannia atque Hibernia seculis VI ad X litterar. domicilio l. c. T. II.* Unde hæc apponimus verba: *Hortatus est* (Julius Agricola) *eos* (Britannos) *privatim, adjuvit publice, ut templa, fora, domus exstruerent.* P. 77. Immo carmina Poëtarum Romanorum in ipsa Britannia cantari fama fuit: *Dicitur & nostros cantare Britannia versus.*

MART. EPIG. L. XI, 3.

(a) Cfr. quæ docte disputat JO. PHIL. MURRAY, *Antiquit. Septentrionales & Britannicæ atque Hibernicæ inter*

tantum exempla, dictorum confirmandorum causa, quasi per lancem saturam attulisse satis erit:

Sic apud Græcos & Romanos *Parca* fuerunt præcipue *tres* (Cfr. HESIODUS Θεογον. v. 216.) fatorum seriem dirigentes, quarum *Atropos* de præterito, *Clot*-*ho* de præsentī, *Lachesis* autem de futuro disponebat (*). Similiter in *Edda Nornir* (*Nornorna*) sunt *tres* (b); quarum *Urði* præteriti, *Verandi* præsentis, & *Skulda* futuri curam gerebat. Quæ quia fata dirigebant, hinc *Nornaskap* significavit fatum.

Ut *Jupiter* apud Græcos Romanosque pater fuit Deorum & hominum, filius Saturni & Rheæ, fulminis dominus &c. ita *Thor* vel Odini vel Coeli, & Terræ filius, aëri imperavit, fulminaque apud Scandianos jaculatus est: comparentur BANIER l. c. T. 3. I. B. I. Cap. 22 seq. & *Edda* myth. 7, 19, 36, 38, 55; cfr. etiam DALIN l. c. p. 132, & OVIDIUS *Metam.* L. 8. f. 7. 8. 9. It. MURRAY l. c. §. 5, p. 96 sq.

Frig-

se comparata, Comment. Prima §. II & III (Novi Commentarii Societ. Regiæ Scientiar. Gottingen. T. IV. Comment. Hist. & Philos. p. 91. seqq.

(*) Apud alios paullo aliter, ut audit vulgatum illud: *Clot*-*ho* colum retinet, *Lachesis* net & *Atropos* occat.

(b) *Edda* Edit. Resenii, myth. 15. Cfr. BANIER l. c. L. IV. v. B. XIV Cap. p. 122 seq.

Frigga Odini uxor, moribus *Junoni* Jovis uxori non absimilis fuisse, legitur; (Vid. SUHM l. c. 3 § 2 C. 2 §. p. 253). *Ægir* ut Neptunus, maris Deus habebatur, filiabus novem tanquam Nymphis stipatus, *Unda*, *Flumine* &c. (*Edda Myth.* 50, 58.). *Njord*, ut *Æolus* ventis tempestatique (hinc etjam mari) præfidebat, (*Edda Myth.* 21 50); cujus filia, e sorore suscepta, erat *Freyga*, quæ ut *Venus* (e mari illa etjam genita) Dea fuit amoris, curru quidem *Veneris* more vecta, sed quem apud agrestes nostros majores non Columbæ, verum Feles trahebant. Maritum suum *Odur* peregre profectum lacrimis lamentisque (ut *Adonidem* mortuum *Venus*) prosequabatur. Nympharum comitatu erat stipata; quales erant filiæ suæ *Hnos* & *Gersemi*, præterea *Sjofn* inimicos etjam amore conjungere valens, *Snotra* ingenii & morum venustate eximia &c. (*Edda Myth.* 22, 30, 36, 43, 50, 55, 58; SUHM l. c. §. V. p. 258 sqq. §. XVI sqq. p. 270 sq.). *Brage*, ut *Apollo*, Deus erat sapientiæ, Eloquentiæ & Poëseos, (*Edda Myth.* 24), in cujus lingua Runæ erant insculptæ, &c. Sed jam satis exemplorum adduximus; ex quibus cognationem fabularum Septentrionalium cum Græcis Romanisque non obscure apparere, existimamus.

§. VII.

Solam vero Mythologiam Scandinavicam, qualis jam, his aucta opibus atque qualitercunque comta & orna-

ornata habetur, Poëtarum tamen usibus haud sufficere, nec Græcæ illius Romanæque laudem ullo modo attingere, neque huic igitur explosæ substitui commode posse, facile patet. Valde nempe illa, cum hac comparata, manca est atque rudis, (qualis esse solet in omnium populorum incunabulis & in prima ingeniorum ad artem applicatione), atque elegantiori cultu destitutam fabulandi licentiam arguit. Multa minus concinne ficta, multa inurbana offendas (*). Quod neque aliter esse potuit. Quæ nostrorum barbaries cultum Græcum si respicias! quanta paupertas, quantus squalor! Carebant litteris, carebant artibus, quibus pertot secula illi admirando plane successu litaverant. Quanta igitur v. g. differentia inter Græcorum *Venerem* cernitur, curru sedentem eximio, junctis vectam columbis, Zona illa Divina cinctam, Gratiis amoreque comitatam, & nostram *Freyam*, quæ (docente Edda) *Er hun fer, tha ekur hun Rødtum tveimur, og sittur i reid!* Qualia plura comparando colligere liceret, nisi tempus festinare nos ad finem juberet. Ipsa nomina quam dura pleraque, quam horrida, si cum dulci Græcorum sono contendas! quorum quædam elegantissimi commendata Poetæ in-

ge-

(*) De afbildade stundom sina Gudar sådane, at wære bønnder skulle blygas at håрма dem, och ingen årlig Fader skulle wilja leda sin dotter i deras Gudinnors fotspår." VON DALIN l. c. C 5, p. 116; it. p. 162.

genio & modis, aures vix ferant (**). Picturæ autem ac sculpturæ, quarum præstantissimis operibus Græca Mythologia tota quasi penitus inhæret, quomodo Septentrionales illos Mythos, (plane illis peregrinos), conciliabimus? aut num Poëseos ab artibus his, non minus quam a summorum cultissimorumque vatum monumentis, discidium suadebimus, suam quasi cuique Mythologiam, multiplicato ingeniis onere imposito, attribuemus? --- Sed subsistere hic cogimur.

(**) Vid. *Ode til Swenska Solfet*, p. 16, 17, 18. Qui suo tamen exemplo docuit, ex istarum etiam rudium sane fabularum contextu, licere tamen hominibus ingeniosis in suos usus haud pauca convertere, imprimis ubi paullatim exculta, comta ornatæque prudenter fuerint: quod in minus cognito atque celebrato hactenus systemate, ut Græcis olim licuit, ita nostris quoque liberius audere licebit.

